

Tupperware

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

relatsencatala.com adverteix que aquest relat conté llenguatge que pot ferir algunes sensibilitats. No recomanat per menors de 18 anys.

La meva dona m'amaga alguna cosa. Els últims dos mesos ens hem anat convertint en uns estranys que coincideixen a la cuina, al matí, mentre esmorzen. La cosa ha anat decaient durant aquests darrers seixanta dies, d'una manera esgarrifosa. I, quan més va, més espantat em sento.

Aquest declivi va iniciar-se quan la Pilar, la meva dona, va conèixer la nova veïna. En aquells dies jo la veia com una senyora d'uns molt dignes cinquanta anys, alta, esvelta, de mirada profunda i cabells llargs, ondulats i grisos. Es diu Àgata, i, pel seu accent, hauria dit que és francesa, tot i que no ho tinc gaire clar. Mai he entès com van connectar d'aquesta manera tan ràpida. No tenien res en comú. Jo pensava que l'Àgata tenia un aire de sofisticació que, no ens enganyem, la meva dona està a anys llum d'assolir. No és que la menyspreï, jo tampoc sóc un dandy, simplement és que em feia creus de com havien arribat a trobar un punt de contacte entre elles. Però, inexplicablement, ho van fer: el Tupperware.

Totes dues van resultar ser unes fanàtiques d'aquest estri (pel què es veu, perquè, fins que no va conèixer l'Àgata, la Pilar no els feia servir massa) i van aconseguir ajuntar a unes quantes dones més per fer Les Reunions, com la Pilar les va batejar, amb una mena de reverència que em descol·locava.

Els marits que ens quedàvem a casa quan feien Les Reunions i que, de tant en tant, parlàvem entre nosaltres sobre el tema, anomenàvem a les nostres dones (i a l'Àgata) La Colla del Tàper. Al principi, tan aquest nom com les pròpies converses sobre aquestes trobades adoptaven un to sorneguer, no sé... tenien la seva gràcia. Però fins i tot això va canviar i, amb el temps, es van convertir en quelcom sinistre, fins el punt que l'apel·latiu de La Colla del Tàper es pronunciava amb un apagament a les veus ple de significat supersticiós.

Mica en mica, aquestes reunions van anar creixent en freqüència i en durada, hi havia voltes que començaven després de sopar i no acabaven fins a la matinada, ben passades les dues, sense que cap de nosaltres (dels marits) fos capaç d'articular ni un sol bri de protesta. El pis de l'Àgata servia sempre com a seu d'aquests encontres, i, el que ens semblava més estrany de tot, és que rares vegades pujaven o baixaven amb alguna d'aquelles andròmines de plàstic on, pel què es veu, es pot conservar qualsevol cosa.

Fa cosa d'un mes (quan vaig començar a creure que la Pilar m'amagava un secret espantós), la meva dona va baixar de la reunió a les quatre de la matinada. Era divendres. Jo ja feia estona que dormia, però ella em va despertar quan va tancar la porta de casa. No vaig gosar obrir els ulls, estava sumit en una espècie de por infantil bloquejadora que només em permetia tremolar, suar i tapar-me amb el llençol fins el nas. La sentia respirar d'una manera estranya.

La Pilar va entrar a l'habitació inspirant i expirant l'aire d'aquella forma tan inquietant. Vaig percebre que s'aturava al meu costat, vaig suposar que em mirava mentre la seva respiració es feia encara més rara, com si, amb cada presa d'aire una petita fuga en alguna part del seu coll el fes xiular.

Tot d'una vaig notar que la seva mà gèlida agafava amb força el llençol i l'aixecava amb una virulència inusitada. Em va prendre per les espatlles, accentuant les seves respiracions, d'alguna manera amenaçadores, em va fer girar sobre la meva esquena i va seure eixarrancada a sobre meu. Em va fer baixar els calçotets sense que jo m'atrevis ni a obrir els ulls (segur que devia tremolar i tot) i va començar a masturbar-me amb una dèria desmesurada. Se la va ficar a la boca varies vegades, la va xuclar, la va llepar de forma desesperada, sempre amb aquella rauxa animal, amb aquella respiració de xiulet. Quan, inevitablement, va aconseguir el màxim de la meva erecció, la va fer penetrar en ella i va cavalcar desbocadament mentre m'esgarrapava el pit. De tant en tant em prenia les mans i em feia agafar-li el cul o els pits, per després apartar-les amb ràbia i un rugit tot estrany. Per fi, va llençar un gemec desconegut en ella, em va clavar les ungles a l'abdomen i va fer quatre sotragades amb els malucs com per confirmar la veracitat del seu orgasme. Jo, ni em vaig escórrer, ni vaig ser capaç d'obrir els ulls, però això a ella no va semblar que l'importés ni un xic.

Es va estirar al meu costat i va caure profundament adormida, mentre jo m'aixecava per anar a la cambra de bany a rentar-me la sang que em mullava la panxa i el pit. Durant una bona estona vaig dubtar de tornar al llit. Em feia por veure-la. No sé per què, me la imaginava convertida en una mena de monstre.

Vaig acabar venent aquella por irracional i vaig tornar al llit, això sí, a les fosques i amb els ulls mig clucs, tremolant i empassant-me una saliva que no tenia. La forma de la meva dona estirada al llit era borrosa i en certa manera amenaçadora.

Em vaig estirar a poc a poc i vaig veure com passaven les hores al despertador digital, fins que, a les vuit, els ulls em començaren a pesar.

L'endemà vaig despertar-me amb una imatge aterridora. Jo jeia al llit completament despullat, mirant el sostre mentre la meva dona em tallava, amb unes tisores, uns quants pels del pubis. El seu cabell havia crescut exageradament i s'havia cobert de franges grises, i el seu rostre era esfereïdorament semblant al de l'Àgata. Ella també anava despullada i el seu cos semblava el d'una dona que flirtegés amb els dos-cents anys d'edat. Els pits

secs i allargassats li penjaven com secalls a banda i banda del melic; tenia el ventre enfonsat sota unes costelles que semblaven marcades per a una classe d'anatomia i els braços eren dues canyes embolicades en pell morta. Em vaig incorporar amb un crit i la imatge va desaparèixer. Encara avui no m'atreveixo a assegurar que fóra un somni, malgrat haver comprovat que les teòriques esgarrapades m'havien desaparegut de l'abdomen i que la Pilar estava a la cuina fent cafè, tan maca i jove com sempre però amb un lleuger posat de mala llet.

A partir d'aquest fet, les coses van anar prenent un caire sinistre. Jo no vaig dormir bé durant uns quants dies, encara que la Pilar no va assistir a cap altra reunió (de fet no se'n va fer cap altra) i que les nostres relacions sexuals havien tornat a la normalitat. De fet, tot semblava haver tornat a una mena de normalitat imposada, quelcom semblant a la calma tensa que s'instal·la a la parella després d'una discussió massa forta com per oblidar-se, aquella calma on cadascú vol demostrar que és més civilitzat que l'altre, a pesar dels retrets, i fa servir el llenguatge lacònic que sembla dir: t'estic donant una oportunitat, no la desaprofitis.

Aquest parlar i tractar-se, que és un no parlar i un no tractar-se, és el que emprem a dia d'avui, i el què alimenta encara més la sospita del secret amagat.

Una setmana després de l'assalt nocturn de la meva dona, va celebrar-se una altra Reunió a casa de l'Àgata. Jo havia après a témer aquestes trobades, com la resta dels marits als que vaig trucar aquella nit. No és una cosa normal que persones que no es coneixen gaire (només pel fet que les seves dones coincideixin en unes reunions veïnals i poca cosa més) s'expliquin les coses que ens vam explicar aleshores. Sense saber ben bé per què, sentint la necessitat de fer-ho, ens vam sorprendre relatant-nos escenes íntimes molt semblants a les que vaig patir la matinada del divendres, canviant complements circumstancials de lloc, detalls dels "assalts sexuals", com ara que un d'aquests marits, tot i estar mort de por, si que va acabar ejaculant i la seva dona, que sempre havia estat molt reticent cap aquestes coses, s'ho va fer de manera que el seu marit acabés a la seva boca. Aquest va ser l'únic que va obrir els ulls cap el final, i la seva asseveració em va deixar sense alè: deia que, per un moment, la seva dona s'havia assemblet molt a la meva veïna Àgata.

Un altre dels meus companys d'estupefacció em va preguntar si jo no havia sentit curiositat per veure què ficava, als tàpers, la meva dona. Jo li vaig respondre que la meva preocupació m'havia impedit pensar-hi. A aquell home li tremolava la veu mentre parlava per telèfon, i només em va poder dir que els busqués a casa meva, que mirés a dins. Després es va posar a plorar i va xisclar com un nen, tot dient que volia que tot s'acabés d'una vegada i que trobava a faltar la seva dona, tal com era abans.

Així i tot, la reunió d'aquella nit va acabar sense incidents. Jo ja estava preparat pel pitjor i esperava despertar la Pilar, disposat a enfrontar-me al què fos. Assegut al sofà, em vaig entretenir amb el comandament a distància del televisor i vaig deixar un canal local on feien una pel·lícula de terror.

La Pilar va entrar amb cara de són (eren les dues de la matinada) i arrossegant els peus. Abraçava contra el pit un tàper d'una opacitat inusual mentre llençava badalls incontrolats. Vaig saludar-la i ella em va tornar la salutació, absent. Es va dirigir a la cuina. Des del menjador vaig parar l'orella. Quan et coneixes prou casa teva, els sorolls de les portes que s'obren o es tanquen t'indiquen clarament on es troben aquestes portes. Per exemple, les dels armaris de la cuina. Potser no saps amb exactitud quina porta s'ha obert i tancat, però reconeixes perfectament la zona on ho ha fet.

La Pilar va sortir de la cuina i em va preguntar si passaria molta estona veient la televisió. Li vaig dir que acabaria de veure la pel·lícula i aniria a dormir. Ella em va demanar que abaixés el volum i va marxar cap a l'habitació, però tot ho feia com si algú la guiés amb un comandament a distància des d'algun lloc indeterminat.

Vaig treure-li la veu al televisor i vaig romandre en silenci. La Pilar semblava profundament adormida. La seva respiració era molt regular i tornava a emetre aquell xiulet característic.

Em vaig aixecar i em vaig dirigir a la zona de la cuina on suposava que la meva dona havia guardat el tupperware.

Vaig haver d'obrir un parell d'armaris abans de donar a mb el correcte. Aquell no era el lloc normal per guardar-los (de fet, com ja he dit abans, no acostumàvem a fer-los servir, i els que teníem, sempre contenien alguna cosa i estaven a la nevera) però va ser on els vaig trobar. N'hi havia ben bé una vintena, de totes les mides i formes. Vaig triar-ne tres a l'atzar i els vaig posar sobre el marbre de la cuina. Un era petit i rodó. Els altres dos més grans i rectangulars (un d'ells era el que acabava de portar la Pilar de la reunió).

Sense destapar-los no es podia veure què hi havia a l'interior, així que, novament espantat, amb el pols tremolós i el cor bategant-me a la gola, vaig destapar el petit, suposo que esperant-me trobar alguna cosa horripilant. El tàper contenia una mena de salsa espessa, alguna cosa així com un unguent de color verdós que emetia una lleugera olor de romaní. Em vaig acostar el recipient al nas i vaig ensumar-lo com un perdiguer durant uns instants. Feia bona olor, però no em vaig atrevir a tastar-lo.

Més relaxat, vaig decidir obrir els altres dos, i va ser aleshores quan l'ànima em va baixar als peus.

El tàper que la Pilar acabava de portar de la reunió contenia una col·lecció de petits objectes macabres, com ara un cap de rata, els retalls d'unes ungles (vaig creure que eren meves), unes coses que em van semblar cues de llangardaix i un embolcall petit de roba que contenia, ben premuts, els meus pels púbics i un imperdible.

Vaig romandre en silenci, obrint i tancant la boca com un peix que hagués caigut a terra des de la peixera. Els meus ulls van passar dels tres recipients a l'armari de cuina on s'apilava la resta, i un altre cop als tres recipients. Vaig decidir obrir l'últim dels tres tàpers que havia agafat. No volia obrir cap dels altres desats. Les mans em

tremolaven, però, tot i així ho vaig fer.

Dins el tupperware hi havia un bolquer cagat i pixat. I amb algunes taques de sang.

Sense poder-ho evitar, vaig desmaiar-me, i la horrible imatge va persistir en la foscor de la meva inconsciència fins que vaig despertar l'endemà, al llit, amb la meva dona al costat, adormida i amb un posat de satisfacció a la cara.

Vaig saltar del llit i vaig córrer cap a la cuina, sabent amb antelació que no trobaria res dins aquell armari dels horrors. I així va ser.

De cop i volta em va envair un sentiment de ràbia incommensurable, em sentia burlat, superat, menyspreat per la meva dona i les seves amigues. D'una revolada vaig obrir tots els armaris de la cuina, cercant sense èxit els tupperwares que havia vist la nit anterior. La meva dona va aparèixer per la porta de la cuina i es va limitar a preguntar-me si feia neteja. Em van entrar ganes de plorar. Per a ella, tot seguia igual, la única cosa que hi havia de més entre nosaltres era aquell distanciament aparentment passatger.

En aquell moment se'm va acudir que potser era jo que m'estava tornant boig.

Però fa dues setmanes va passar quelcom que va desdir-me d'aquest pensament. Durant aquella setmana les reunions van ser diàries, i les meves visions i experiències estranyes es van multiplicar, sense que mai pogués esclarir si succeïen realment o si, definitivament havia perdut el seny.

Jo tornava a ser a la cuina buscant un doble fons en algun calaix, alguna cosa que em donés una pista sobre els condemnats tàpers, sobre on cony eren, si és que mai havien existit. La meva dona portava una hora a la banyera. Des de la cuina la sentia gemegar (no havia parat en tota l'estona) i això em desesperava. Si la sentia escorre's una vegada més em creia capaç d'anar a la cambra de bany i ofegar-la.

De sobte, va sonar el timbre de la porta. Hi va haver un silenci. Vaig reaccionar i vaig anar a obrir.

La figura de l'Àgata em va fer venir esgarrifances. Estava dreta al replà, tan estirada que semblava fer dos metres. Em va mirar i sense dir res em va apartar i va entrar a casa. Jo estava atemorit, paràlitzat. Va saludar la meva dona (que sense que me'n adonés havia sortit del bany totalment nua i amb la pell mullada i envermellida per la excessiva escalfor de l'aigua) i va tancar la porta al seu darrere.

Aprofitant que eren juntes, li vaig dir a la meva dona que volia que deixés d'anar a aquelles reunions, que no era la mateixa des que hi anava, i que creia que la culpable era l'Àgata. Totes dues em van mirar amb rostre divertit i van deixar anar una riallada maliciosa. Sense dir ni una sola paraula, es van fer un llarg petó a la boca, jugant amb les llengües expressament per què jo les veiés i, agafades de la mà es van dirigir a la cambra de bany, davant la meva incapacitat per moure ni un múscul.

Els gemecs van tornar a començar (aquest cop els d'ambdues) en el mateix moment que sonava el telèfon.

Encara no sé quin mecanisme em va fer agafar-lo, però quan ho vaig fer, la veu apressada d'un dels altres marits de La Colla del Tàper em va fustigar la raó com si em cridés que, en veritat, totes aquelles coses estaven passant, encara que semblessin inconcebibles, i que no era l'únic que ho patia.

L'home del telèfon em deia, incrèdul, que feia uns moments havien trucat a casa seva, que la seva dona havia obert i que l'Àgata s'havia presentat allà. Ara estan follant al dormitori -em va dir- i jo no puc fer-hi res.

Jo li vaig dir que no podia ser, que l'Àgata era a casa meva fent-s'ho a la banyera amb la Pilar i ell em va respondre que, aleshores, qui era la meuca que li estava llepant el cony a la seva dona. I no només això. A aquell home histèric li semblava sentir els brams d'una bèstia fonent-se entre els crits de plaer esbojarrat de les dues dones. Els mateixos brams que vaig escoltar jo en aquell instant, procedents de la cambra de bany.

Vaig penjar, presa d'una fúria incontrolada i vaig córrer novament cap a la cuina. Vaig obrir el calaix dels coberts i vaig agafar el ganivet més gran que vaig trobar. Amb l'arma a la mà, vaig tenir una espècie d'inspiració i vaig sortir a la galeria. Vaig obrir la porta del moble de sota el safareig i allà vaig trobar els tupperwares. Però no n'hi havia només vint. S'apilaven, almenys, una cinquantena de totes les mides imaginables. Sense saber ben bé per què, els vaig anar obrint tots, sense sentir por o fàstic o estupefacció pels continguts dels diferents recipients.

Queien per terra aranyes enormes, peludes i mortes, un ull que bellugava, gelatinós el nervi òptic com si fos una bèstia amb vida pròpia... D'uns pots petits i cilíndrics es va vessar sang i semen, un tàper contenia ales de rat-penat, d'un altre van sortir cucs i llimacs, d'un de forma quadrada va caure un cor petit i sangonós que em va evocar inevitablement la imatge del bolquer tacat de sang, però que vaig voler pensar que era d'algun animal... I també, d'entre els tupperwares, va aparèixer un llibre folrat de vellut negre, amb unes paraules escrites amb caràcters indesxifrables a la tapa. Però el tema que el centrava quedava ben clar gràcies a l'estrella de cinc puntes encerclada que acompanyava aquests ideogrames.

Bruixeria.

La troballa del llibre, si és que els continguts dels tàpers i les meves experiències no havien estat suficients, em va acabar d'obrir els ulls respecte a les reunions de La Colla del Tàper. Quedava ben clar que l'Àgata havia introduït la Pilar (i la resta de les dones) a la bruixeria fent servir aquelles reunions, aparentment innocents, com a excusa. Després, de ben segur, les trobades havien deixat de ser reunions del tupperware per convertir-se en autèntics aquelarres de bruixes.

Vaig deixar anar un esbufec desesperat i em vaig disposar, malgrat el perill del qual ara era ben conscient, a salvar la meva dona de les urpes de l'Àgata. Però quan vaig tornar a entrar a la cuina, el valor em va fallar per uns moments. Tot el pis tremolava (de fet, semblava tremolar tot l'edifici) i els únics gemecs que se sentien eren els d'aquella suposada bèstia.

Tot i així, vaig recuperar l'esma i em vaig dirigir a la cambra de bany empunyant el ganivet. Les mans em suaven, i la respiració se'm convertia en un tic dolorós i obligatori. Del sostre queien petits fragments de guix, i les parets s'esquerdaven cada cop que la bèstia llençava un bram. Per fi vaig arribar a la porta del bany. Els brams eren eixordadors, delirants. Després d'una breu vacil·lació vaig obrir la porta d'una puntada, sabent perfectament que, per molt viva que fos la meva imaginació, mai a la vida estaria prou preparat per veure el què hi havia darrera.

Hi va haver un esclat de llum d'un blanc malaltís abans que alguna cosa em fes saltar contra la paret del passadís, com rebutjat per una potent descàrrega elèctrica. Però, per uns segons, vaig poder veure una escena tan horripilant que, per molt breu que fos, mai, mentre visqui, podré tancar els ulls sense veure-la gravada a la foscor de darrere les parpelles.

L'Àgata i la Pilar xuclaven per torns el membre immens d'un ésser que tenia cos d'home i cap i potes de mascle cabró. La bèstia bramava amb la pràctica de gola profunda de les dues dones, tan semblants entre sí que podien ser germanes bessones. Tots tres eren dins la banyera, que estava plena de sang i vessava amb cada moviment de qualsevol d'ells. Just abans de l'esclat de llum, el monstre em va mirar, i des de la seva bestialitat em va llençar un somriure malèfic.

Ara ja fa una setmana que he acceptat (i la resta de marits que van presenciar escenes semblants aquell dia, a les cases respectives) les pràctiques obscures de la meua dona, he assumit el meu paper d'objecte de desfogament d'aquella mena de furor sexual que envaeix la Pilar quan torna d'un dels aquellarres, miro de satisfer-la, àdhuc quan du a terme pràctiques d'allò més retorçades, o quan ve acompanyada de qualsevol de les altres dones, o de la mateixa Àgata, i m'obliguen a fer-ho amb elles. També accepto que m'hagi omplert la cuina d'objectes obscurs, de tupperwares que contenen els elements i els ingredients més macabres i sinistres... Fins i tot accepto aquest distanciament del què parlava a l'inici del meu relat. El que no puc suportar és aquesta incertesa, el fet de saber que la meua dona m'amaga alguna cosa. I és que encara no sé per què em va tallar les ungles, i el pèl del pubis, i per què vol la meua sang i el meu semen. No sé què en pensa fer de mi. No sé quan pensa matar-me.